

absolut saaledes, at det skal være den mest værdige af Ansøgerne, der er blandt de indstillede. Men de antyde slet ikke den Fortolkning, som det høje Kultusministerium siden er kommet til; der tales om, at den indstillede skal være stiftet og værdig, men han behøver ikke at være den allermest stiftede og værdige. Saa kommer der forskellige andre Sager, som jeg ikke har fundet Anledning til at drage frem og heller ikke kender tilstrækkelig nøje til. Men saa kom der et Spørgsmaal i 1890 fra en Biskop herhjemme. Han kasserede en Indstilling, sender den tilbage, saar den samme Indstilling paa ny, sender den ind til Ministeriet med Meddelelse om, at han finder ikke den og den af Ansøgerne stiftet til vedkommende Embede, og de to andre indstillede høre til de alleryngste. Nu er Ministeriet noget elskværdigere end Biskoppen, for det vil dog ikke udtale, at han ikke er stiftet til det, men det siger, at han kan ganske vist ikke karakteriseres som ustiftet til det, men ikke desmindre maa man dog antse Biskoppen for berettiget til at sende den Indstilling tilbage, og efter at der saa er gjort en Henviisning til den Hallste og Morradste Fortolkning af 24de Oktober 1856, kom det, som jeg allerede en Gang har drøgt frem, og det lyder saaledes: „Da det derhos, for at ikke den faldsberettigtes Kaldelsesret skal tabe al Betydning, nødvendigvis maa kræves, at alle 3 indstillede maa kunne karakteriseres som stiftede og værdige, kan en Indstilling som den nærværende ikke siges at fyldestgøre Lovens Fordring.“ Der har man altsaa, jeg siger ikke fortolket men virkelig forandret Lovens Ordlyd, som er den: „FINDER Skoledirektionen eller Biskoppen ingen af de foreslaaede stiftet eller værdig“ til: „FINDER Skoledirektionen ikke, at alle de tre indstillede ere stiftede og værdige“, og det er jo en absolut Forandring af Ordlyden. Jeg skal blot ved at forandre et enkelt Ord gøre det aldeles klart, saa at enhver, der vil høre efter, maa indrømme det. Staar der: „FINDER Skoledirektionen, at ingen af de indstillede har første Karakter, kan den kassere Indstillingen“, saa kunde ikke nogen Skoledirektion forklare det saadan, at de alle tre skulde have første Karakter, for at Indstillingen kunde passere. Jeg skal gøre det endnu klarere ved et Eksempel hentet andetsteds fra. Hvis der var smitsom Sygdom til Stede, og der laa, for at beholde det Tal, 3 syge et Sted, og man sagde til en Mand: Saa ind i det Hus, og finder Du ingen af de syge levende, saa begrav dem! Hvis han fortolkede det saaledes, som det højtærede Ministerium fortolkede det, saa begravede han dem san-

delig alle tre, om saa de to vare levende, og det vilde dog være ubehageligt for de to levende. Derfor kan jeg slet ikke komme bort fra, at den Fortolkning, som det højtærede Ministerium falder det, er ikke alene uvovet, men den er, jeg tør godt bruge et stærkere Udtryk, i og for sig umulig. Jeg har for Resten været interesseret i at høre, om Juristernes og andre Mennefters Opfattelser ere uhyre forskellige, og jeg har derfor i disse Dage forelagt dette Lovsted for forskellige Jurister, og jeg tror ikke, jeg har valgt de allerukyndigste, men jeg har endnu ikke truffet een, som var enig med det højtærede Kultusministerium i denne Fortolkning. Og dog kan jeg forstaa den højtærede Kultusministers Udtalelse. Og jeg kan særlig forstaa et Udtryk, som den højtærede Kultusminister brugte. Den højtærede Minister sagde: Det er ikke alene ikke en uvovet Fortolkning, men det er en nødvendig Fortolkning. Ja, det vil jeg indrømme. Det kan være næsten nødvendigt at gaa til en saa rent fortviblet og hafarberet og halvbrækkende Fortolkning som denne, dersom de indstillede Myndigheder i den Grad maa bruge Indstillingsretten, at de stille to rene Umuligheder ved Siden af den, de ønske. Det er jo blevet gjort adskillige Gange, og det tiltaler i alt Fald ikke mig, men formelt, efter Ordlyden, kan man ikke fortolke de Ord, der lyde saaledes i Loven paa den Maade, som det er gjort i den ministerielle Skrivelse. Det kunde synes at være at spille det høje Tings kostbare Tid at nævne alt dette, men det er det ikke. Thi det er jo slet ikke umuligt, at det gaar, som det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds sagde, at man beholder den Kaldelsesmaade, der nu er, og saa er det virkelig af Betydning, om man dog ikke kunde faa bibragt det høje Ministerium en Følelse af, at det var gaaet noget for vidt i denne Omfærdning af Lovens Ord. Naar jeg i øvrigt har udtalt mig imod den nuværende Kaldelsesmaade, kan jeg udtale mig i endnu højere Grad mod den foreslaaede Kaldelsesmaade, og skal jeg vælge mellem de to, saa vælger jeg den nuværende, den vi have, efter det kendte Ord, at af to onde Ting tager man det, som er mindst. Det, som er en af Fejlene ved den nuværende Kaldelsesmaade, kommer jo i endnu højere Grad frem ved den foreslaaede Kaldelsesmaade, nemlig det, at der overlades for meget til Kaldelsesmyndighedens Skøn. Det er i det hele taget en Fejl i Lovgivningen, naar det er for meget overladt til Skønnet, og det er her paa disse Punkter, hvor det gælder adskillige Mennefters Ve og Vel, særlig uheldigt. — Jeg forstaa, at det ærede